

азъ страдамъ!

Но нѣкой ще каже тогава:

"Забравяшъ -

въпроса е толкова личенъ...

Ти можешъ да страдашъ

тѣй както обичашъ,

но твоята мъка

ще трогне малцина."

Грѣшите -

азъ страдамъ за своята Родина.

Азъ страдамъ за васъ

и за себе си страдамъ,

Защото живота ни

ни бие сурово

въ лицата,

а ние премигаме, братя,

защото перото си

топиме ние

далече, далече -

презъ даветъ морета

и нащѣ куплети

едва ли достигатъ

до робската мъка,

която въ сърцето

народно е свила

възелъ

отъ змии.

Работи работникъ

въ хлѣбарница "Охридъ".

Очитѣ червени,

мишцитѣ потни.

Въвъ стаята душно,

въ сърцето студено,

въ сърцето умраза

и ропотъ.

Работи работникъ

въ хлѣбарница "Охридъ".

А вътре задушно

и сиво.

Но всѣки си има

малко въ живота

и радостъ

и нѣщо красиво.-

Нѣкаква фирма

увиснала горе,

фирма зацапана съ синьо.

Но за работника

тя е простора

надъ Охридъ,

тя е Родина.

Числа. А числата

това е сѣдбата

на нѣкакъвъ

беденъ чиновникъ.

Въ рѣцетѣ размѣрно

смѣталото трака,

като курдисанъ

часовникъ.

Това сѣ шеснайсетъ

години протекли

безъ радостъ,

ала и безъ мъка.

Безъ мъка и радостъ

въ живота човѣшки!

е нѣщо по лошо отъ пѣкълъ!

Но ето веднажъ

нѣкой пѣсенъ полека

подкаралъ,

така отъ досада.

Нѣкакъвъ пѣсенъ

си пѣлъ човѣка,

какъ мѣтенъ

и кървавъ билъ Вардаръ.

Смѣталото спрѣло.

м.б. № 5190

2.

ИНСТИТУТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

